

NOWY DZIENNIK

W Y D A N I E

10

W I E C Z O R N E

Nowa ofensywa niemiecka w sprawie zwrotu kolonij

Berlin, 17. 12. (R) W tutejszych kołach niemieckich szycie coraz częściej oświadczenia, że już w najbliższym czasie postawione będą Londynowi przez rząd Rzeszy w sposób kategoryczny żądania, dotyczące kolonii. Anglia — oświadczają tu — musi wreszcie raz opowiedzieć się i jasno zdecydować, czy gotowa jest bronić do ostatka swego monopolistycznego stanowiska handlowe-

go na świecie, czy też chce pozwolić się dobrowolnie wpływać mi handlowymi z Rzeszą.

Żę zagadnienie kolonialne jest wciąż aktualne dowodzą również pojawiające się prawie codziennie artykuły na ten temat. „Boersen Ztg“ w widocznie inspirowanej notatce pisze: „Odnosi się cząsem wrażenie, jak gdyby w Anglii, a poniekąd i we Francji przypuszczano, że niemieckie żąda-

nia kolonialne tracą z czasem na swym znaczeniu, jeżeli przeciwstawi im się od czasu do czasu kategoryczne francuskie, lub angielskie veto. Taktyka taka okazała się źródłem nieskończonych rozczarowań i nieporozumień, nie stojących w żadnym stosunku do rzeczywistości, na której oprzeć się winna współpraca europejska“.

Niemcy sprowokują zatarg z Holandią celem nowego upokorzenia Anglii?

Warszawa, 17. 12. (A) Z Londynu donosi korespondent „Kur. Warsz.“: Wiadomość o ulokowaniu zapasów złota Banku Niderlandzkiego zagranicą i ustawowym uprawnieniu dyrekcji banku do utrzymania w tajemnicy miejsca zdeponowania tego zapasu, jest żywo komentowana w kołach dyplomatycznych, które od dłuższego czasu starają się zrozumieć właściwy cel codziennego niemal prowokowania Anglii przez przewódców i prasę niemiecką.

Zarówno raporty oficjalnych przedstawicieli Anglii w Niemczech, jak i wiadomości korespondentów angielskich zgodne są w

twierdzeniu, że od kanclerza Hitlera począwszy, Niemcy odnoszą się do Anglii z niechęcią i pogardą w przekonaniu, że Anglia zniesie cierpliwie wszelkie upokorzenia. Raporty berlińskie potwierdzają pogłoskę o przygotowywaniu jakiejś akcji ze strony Niemiec na miesiąc luty przyszłego roku, przy czym wskazują,

że akcja ta będzie obliczona na najbardziej ostentacyjne upokorzenie Anglii.

W odpowiedzialnych kołach angielskich liczą się poważnie z możliwością, że Niemcy sprowokują zatarg z Holandią, której integralność leży — jak wiadomo — tak, jak i integralność Belgii, w bezpośrednim interesie Anglii.

Bagatelizują ostrzeżenia Chamberlaina...

Berlin, 17. 12. PAT. Tutejsze koła polityczne nie przywiązują zbyt wielkiej wagi do wczorajszych oświadczeń premiera Chamberlaina, złożonych podczas śniadania w Izbie Gmin i poddających rozprawę niemieckich mężów stanu brytyjskie zbrojenia oraz brytyjskie środki finansowe

na wypadek wybuchu konfliktu angielsko-niemieckiego. W kołach tych zadają sobie pytanie, w jakim celu złożono w ogóle te oświadczenia, skoro mogą one być wodą na młyn tych, którzy dążą do zbagatelizowania niemiecko-brytyjskich deklaracji antywojennych.

Gigantyczne zbrojenia W. Brytanii

Londyn. 17. 12. (A) Minister wojny Hore Belisha przemawiając w Devenport stwierdził, że w ciągu 3 lat od wyborów powszechnych Anglia podjęła gigantyczny wysiłek zbrojeniowy. Budżet floty został podwojony, budżet armii zwiększony 3-krotnie, bud-

że lotnictwa wojskowego zwiększono 5-krotnie. W ciągu bieżącego roku finansowego flota wojenna będzie jeszcze powiększona o 600 nowych jednostek i będzie liczyć razem 130.000 tonn.

Sensacyjna rozprawa o zorganizowanie ucieczki z więzienia sprawcy zamachu na ś. p. min. Pi rackiego

Poznań. 17. 12. PAT. Wczoraj przed sądem okręgowym w Poznaniu rozpoczął się proces przeciwko 28-letniemu Michałowi Kuspisowi, 29-letniemu Piotrowi Zaborowskiemu, 40-letniemu Janowi Jozwikowi, 41-letniemu Wicentemu Kujawskiemu i 36-letniej Janinie Kujawskiej, oskarżonym o usiłowanie wprowadzenia z więzienia karnego we Wronkach Stefana Bandery odbywającego karę dożywotniego więzienia za udział w zamachu na ś. p. min. Bronisława Pierackiego.

Osk. Kuspis podał w swoich personaliach iż był członkiem O. U. N. i brał udział w napadzie na pocztę w Gródku Jagiellońskim, za co skazany został na 5 lat więzienia. Karę tę odcierpiał.

Pozostali trzech oskarżeni są strażnikami więzienia we Wronkach.

Akt oskarżenia zarzuca Kuspisowi, Zaborowskiemu i Jozwikowi wzięcie udziału w związku, mającym na celu uwolnienie z więzienia w Wronkach St. Bandery. Kujawski stoi pod zarzutem, że wtajemniczony w całą sprawę, jako starszy strażnik tegoż więzienia, nie powiadał o spisku władze, lecz przeciwnie przystąpił do knoń, za co miał otrzymać od Kuspisa 40 tys. zł.

Z sumy tej przyjął w postaci zaliczki kwotę 500 zł.

Kujawskiej zarzuca akt oskarżenia przyjęcie od męża owych 500 zł, o których mogła przypuszczać, że pochodzą z przestępstwa.

W dniu 16 maja br. Kuspis po ukończeniu odsiadki kary we Wronkach udał się do Warszawy, gdzie spotkał się z Zaborowskim i począł go namawiać do współudziału w uwolnieniu zamachowca Bandery. Z tą samą propozycją zwrócił się Kuspis do Jozwika, obiecując mu w razie udania się spisku 40.000zł.

Zaborowski rzekomo zgodził się na tę propozycję i miał udać się do Wronek, aby zrzucić sytuację. W rzeczywistości jednak tam nie pojechał. Przy następnym spotkaniu Zaborowski począł uskarżać się na trudności w zrealizowaniu planu. Na skutek gróźb ze strony Kuspisa przystąpił do muru Zaborowski udał się w połowie lipca z Kuspisem do Wronek, gdzie wszedł w porozumienie ze strażnikiem Kujawskim. Temu ostatniemu Kuspis obiecał kwotę 40 tys. zł w razie udania się spisku. Na poczet tej sumy wypłacił mu 500 zł.

Kujawski w udanie się planu nie wierzył, niemniej jednak w rozmowach z Zaborowskim oświadczył, że choć Bandery nie uwolnią, to jednak należy od Kuspisa wyciągnąć tyle ile się da.

W pierwszych dniach lipca spisek doszedł do wiadomości władz więziennych. Nastąpiły aresztowania wszystkich oskarżonych.

Po odczytaniu aktu oskarżenia nastąpiło przesłuchanie Kuspisa. Kuspis zeznaje, że z początkiem kwietnia br. zgłosił się do niego we Lwowie, gdzie wówczas przebywał, pewien nieznajomy. Nieznajomy ów zaproponował mu jako znającemu rozkład więzienia we Wronkach uwolnienia Bandery. Oskarżony w dalszych zeznaniach opisuje swoje spotkanie z Zaborowskim i Kujawskim. Kujawski miał podać Banderze pilnik do przepiłowania krat.

Po dokonaniu tego Bandera miał opuścić się po linie na podwórzu. Dalsza akcja już do Kujawskiego nie należała. Ponieważ przepiłowania krat wydawało się Kuspisowi nie możliwe porozumiał się z Kujawskim, aby ten wyprowadził Banderę z celi podczas swej służby. O wszystkich tych posunięciach Kuspis informował Tarasa Bandere.

Do Wronek oskarżony wyjeżdżał jeszcze kilkakrotnie m. in. w celu wręczenia 500 zł za datku Kujawskiemu. Termin ucieczki ustalał ostatecznie na dzień 7-go sierpnia. W tym dniu miała również odebrać żona Kujawskiego pozostałą kwotę wynagrodzenia we Lwowie. Ponieważ Taras Bandera miał jeszcze wątpliwości, czy ucieczka się uda, polecił Kuspisowi, aby ten jeszcze raz wyjechał do Wronek i powiedział Zaborowskiemu i Kujawskiemu, że nie skorzystają z tej propozycji ucieczki. Oskarżony to wykonał i powrócił do Lwowa. I na tym, oświadczył, skończyła się jego działalność.

Po tych zeznaniach rozprawę zerwano.

Poważne zderzenie dwóch statków zagranicznych w porcie gdyńskim

Gdynia. 17. 12. Wychodzący wczoraj z portu gdyńskiego z ładunkiem drzewa łotewski statek „Dangars“ (poj. 2700 trb.) zderzył się z wchodzącym statkiem norweskim „Herm“, (poj. 1020 trb.). Zderzenie nastąpiło w awanporcie.

Statek norweski „Herm“ doznał poważnej awarii, ma on przebitą prawą burzę nad linią nadwodną na pow. około 10 m kw. Statek łot-

Ambasady rumuńskie w stolicach państw bałkańskich

Bukareszt, 17. 12. Agencja Rador komunikuje: Król Karol podpisał dekrety, podnoszące poselstwa rumuńskie w Grecji, Turcji i Jugosławii do rangi ambasady z dniem 1 stycznia 1939 r., zgodnie z decyzją, zapadłą na ostatniej sesji stałej rady ententy bałkańskiej, przewidującą wzajemne podniesienie poselstw do rangi ambasad.

Demonstracje antywłoskie w Tunisie trwają

Paryż 17. 12. (A) Z Tunisu donoszą że w m. Sousse odbyły się manifestacje antywłoskie. Konsulat włoski jest strzeżony przez 5 plutonów gwardii lotnej. Na ogół panuje spokój. Kolonia włoska utrzymuje poprawne stosunki z pozostałą ludnością.

Trudności z mediacją w sprawie hiszpańskiej

Lima (Peru) 17. 12. (R) Delegacja kubańska zgłosiła wniosek o podjęcie pośrednictwa w hiszpańskiej wojnie domowej. Projekt ten natrafia na trudności, ponieważ konferencja panamerykańska nie chce zabierać głosu w żadnych sprawach europejskich. Dokładna treść wniosku nie jest znana.

Mężczyzna — stracony kobieta — ułaskawiona

Berlin 17. 12. PAT. Dziś o północy stracono skazanego dwukrotnie na karę śmierci przez specjalny trybunał w Norymberdze 24-letniego Willa Hellera za kradzież samochoду, usiłowanie morderstwa oraz naruszenie ustawy o ochronie pokoju wewnętrznego.

Skazana wraz z nim na karę śmierci Anna Muendl została przez kanclerza Hitlera ułaskawiona. Karę śmierci zamieniono jej na dożywotnie więzienie.

Wyrok na fabrykantów rozwodów

Warszawa 17. 12. (A) Sąd Okręgowy ogłosił w piątek wyrok na „duchownych kościoła narodowego“ Stanisława Piekarza i Tadeusza Piechulskiego, oskarżonych o bezprawne udzielanie rozwodów i ślubów. Sprawa trzeciego oskarżonego, Narbutowicza, została wyłączone z powołu jego choroby.

Sąd skazał Piekarza na łączną karę 2 lat więzienia oraz pozbawił go praw na 2 lata, Piechulskiego zaś na 1 rok więzienia, darując mu połowę tej kary z amnestii.

W motywach Sąd podkreślił, że wina skazanych została udowodniona. Mimo iż powoływali się oni na swą bezinteresowność, przed sądem wykazał że jednak działali w chęci zysku, gdyż korzystali z pieniędzy, wpłaconych za rozwody. Udzielając bezprawnych rozwodów wyrządzili rozwiedzionym b. poważną krzywdę, gdyż postawili ich w sytuacji ciężkiej i skomplikowanej życiowo. Ponadto, wyrządzili szkodę nie tylko osobom prywatnym, lecz i porządkowi społecznemu.

Ofensywa antykomunistyczna we Francji

Paryż 17. 12. (A) 430 dzienników francuskich o kierunku prawniczym i katolickim publikuje na podstawie dokonanego porozumienia wspólny tekst odezwy, domagającej się rozwiązania partii komunistycznej we Francji. Odezwa została dostarczona wszystkim redakcjom we Francji za pośrednictwem nowo utworzonej agencji prasowej „Inter France“, zorganizowanej specjalnie do walki z komunizmem.

Tekst odezwy cytują wszystkie dzienniki, które nie przystąpiły do porozumienia, np. „Temps“

Prasa komunistyczna przyjęła odezwę gromami oburzenia i występuje z twierdzeniem, że cała akcja wraz z utworzeniem nowej agencji finansowana jest ze źródeł niemieckich i włoskich.

Największy krach od czasu Kreugera

Olbrzymie rozmiary nowojorskiej afery oszukańczej

Nowy Jork, 17. 12. PAT. Wielki skandal finansowy firmy McKesson and Robbins, której właścicielem był słynny aferzysta, Filip Musica, zatacza coraz szersze i coraz bardziej sensacyjne kręgi. Staje się dziś jasne, że jest to

największa afera w historii Ameryki północnej, a krach spowodowany nią jest niewątpliwie największym od czasu upadku Iwara Kreugera.

Amerykańscy akcjonariusze firmy McKesson and Robbins stracą co najmniej 27 milionów dolarów. 1.232.983 akcji założycielskich, znajdujących się w rękach 13.500 osób, należy uznać za stracone. 605.954 akcji na okaziciela, skryptów dłużnych i obligacji firmy wartości 15 milionów dolarów również nie znajdują pokrycia.

Wczoraj władze prokuratorskie nakazały aresztowanie brata Filipa Musica, występującego

go pod nazwiskiem George Dietricha. Poza tym władze stwierdziły, że w aferze brał udział jeszcze jeden z braci, Robert, który przy kupnie fabryki w Bridgeport występował jako Robert Dietrich. Śledztwo w sprawie Donalda Costera, a właściwie Filipa Musica, komplikuje się niezwykle, gdyż zarówno w sądach, jak i w urzędach prokuratorskich, w których znajdowały się akty, dotyczące jego poprzednich afer oszukańczych,

zginęły one bez śladu.

Śledztwo odczuwa szczególny brak aktów, dotyczących jego milionowej afery oszukańczej z r. 1913, kiedy to obecny właściciel firmy McKesson and Robbins, Filip Musica fałszował Donald Coster, skazany został na karę więzienia, która zresztą została mu darowana na zasadzie amnestii. W r. 1920 ferzysta ten stał znowu przed sądem za oszustwo. Władze śledcze przypuszczają, że wytrawny aferzysta

potrafił szantażem zmusić urzę-

dników do usunięcia z archiwów obciążających go dokumentów.

Najbardziej sensacyjnie przedstawia się dochodzenie w zakresie handlu bronią. Ze wstępnych badań wynika, że firma Musica w znacznej części

finansowała wojnę o Chaco, aby móc dostarczać obu walczącym stronom broni i amunicji.

W czasie trwającej wojny hiszpańskiej Musica dostarczał bomb i amunicji w wielkich ilościach rządowi barcelońskiemu. Przedstawiciel prokuratury oświadczył dziennikarzom, że wiele jeszcze osób zamieszanych jest w tę aferę, szczególnie jeśli chodzi o dostawę broni do Hiszpanii. Dzienniki nowojorskie wyciągają z tego niedomówienia prokuratora, że niebawem ujawnione zostaną dalsze sensacyjne szczegóły tej afery.

140 tys. uchodźców w Czechosłowacji

Praga, 17. 12. PAT. W dniu wczorajszym, odbyło się zebranie organizacyjne zarządu centralnego instytutu opieki nad uchodźcami w Czechosłowacji. W imieniu rządu w zebraniu uczestniczył minister opieki społecznej — Klumpar, który w przemówieniu swym stwierdził m. in., że liczba uchodźców zarówno czeskich, jak i obcych z terenów odstąpionych — która w chwili obecnej wynosi 140 tysięcy, z każdym dniem wzrasta.

Zadaniem instytutu jest m. in. centralizować nie całej akcji pomocy na rzecz uchodźców. — Instytut rozporządza na razie kwotą 150 miln. koron czeskich, wyasygnowanych przez rząd. Instytut współpracować ma ściśle z utworzonymi swego czasu w Pradze komitetami pomocy uchodźcom, pozostającym pod przewodnictwem posła angielskiego Newtona oraz z zarządem funduszu lorda majora Londynu.

Dookoła podróży lwowskiej nuncjusza papieskiego

Warszawa 17. 12. (A) Korespondent „Kuriera Warszawskiego” donosi z Rzymu: W związku z wizytą nuncjusza apostolskiego msgr. Cortesi we Lwowie wyjaśniają z kół zbliżonych do Watykanu: Stolica Apostolska jest dokładnie poinformowana o stosunkach w Małopolsce Wschodniej. Związane z tym problemy traktować należy jako zagadnienie wewnętrzne Polski. Niemniej interesują one Watykan, albowiem przytłaczająca większość ludności Małopolski wyznaje wiarę katolicką. Ponieważ jednak w ostatnich czasach dochodzą wiadomości o zadrażnionych stosunkach między synami jednego Kościoła przeto nuncjusz Cortesi po otrzymaniu wskazówek ze Stolicy Apostolskiej udał się do Lwowa jako wyraziciel poglądów Ojca św. wobec metropolity obrządku grecko-katolickiego ks. arcybiskupa Szeptyckiego, jak również wobec metropolity obrządku łacińskiego ks. arcybiskupa Twardowskiego.

Komentując powyższą wizytę, prasa włoska wyraża przekonanie, że wizyta wpłynie w sposób uspokajający na panujące nastroje w Małopolsce Wschodniej.

Zbliżony do Watykanu dziennik „Avenir” podkreśla z naciskiem, że odpowiedzialni politycy ruscy muszą pragnąć Polski mocnej i dzielnej jako przedmurza chrześcijaństwa na wschodzie oraz jako rękojmi bezpieczeństwa dla ludności ruskiej.

Pretendent do tronu carów jedzie do Hitlera

Paryż, 17. 12. (A) Prasa tutejsza omawia i komentuje wiadomość o wyjeździe do Berlina W. Ks. Włodzimierza, pretendenta do tronu rosyjskiego. Prasa łączy ten wyjazd ze skoncentrowaniem się w Berlinie pewnego odłamu oficerów b. armii rosyjskiej.

„New York Herald” donosi, że nowy pretendent do tronu rosyjskiego ks. Włodzimierz będzie przyjęty przez kanclerza Hitlera.

13 egzekucyj w Teheranie

Teheran, 17. 12. (R) Skazano tu na śmierć 13-tu ciężkich przestępców. Wyrok natychmiast wykonano.

Notowania giełdy warszawskiej

Warszawa, 17. 12. (A) Dzisiejsze notowania giełdy warszawskiej (zamknięcie kursów):

Akcje: Bank Polski 135,5, Zyrardów 61, Węgiel 34,5, Ostrowieckie 65 1/4, Cukier 34 eks kupon, Starachowice 44 1/4—45, Lilpop 92 1/4. Tendencja utrzymana.

Papiery procentowe: 3 proc. inwest. I em. 85 — II em. 84, 4 proc. dolarowa 42,5, 5 proc. konwersyjna 68,5, 4 pół proc. wewn. 64,5, 4 proc. konsolidacyjna 65 1/4. Tendencja utrzymana.

Czy b. król Alfons wróci do Hiszpanii?

Co mówi jego obrońca z okresu po detronizacji.

Paryż, 17. 12. (A) W San Sebastian korespondent agencji Havasa przeprowadził wywiad z hr. de Romanones, obrońcą króla Alfonsa przed Korteżami. Hr. Romanones oświadczył, że teoretycznie nic nie stoi na przeszkodzie temu, by Alfons de Bourbon mógł spokojnie wrócić do Hiszpanii. Jednak nie należy zapominać, że król jest pierwszym obywatelem, który winien być posłuszny władzy i gen. Franco, jako szefowi rządu. Wielka niesprawiedliwość, jaka spotkała króla Alfonsa, została przez generalissimusa naprawiona. Hr. de Romanones zastrzegł się jednak, by w decyzji rządu bynajmniej nie dopatrywać się jakiegokolwiek ma-

newru politycznego Dalej, przytoczywszy przebieg faktów historycznych z okresu procesu króla Alfonsa przed Korteżami, hr. de Romanones stwierdził: Ani nieszczęście, ani zła wola nie zdołały ziać tego wielkiego Hiszpana. Na wygnaniu żyje w odosobnieniu, wokół niego nie ma żadnych intryg, słowem — z godnością znosi swój los i godzi się na najwyższych pochwał. Ponadto, uważając się za Hiszpana, poddał się rozkazom szefa państwa, gen. Franco. Powróci, czy nie powróci do Hiszpanii? — tego nie wiemy, lecz jeśli generalissimus Franco postanowi na pewno powrócić — zakończył swój wywiad hr. de Romanones.

Wyrok śmierci za szpiegostwo w Krakowie

Warszawa, 17. 12. PAT. Władysław, urzędnik z zawodu, na rozprawie doraznej wojskowego Sądu Okręgowego w Krakowie został skazany prawomocnym wyrokiem na

karę śmierci za zbrodnie szpiegostwa na rzecz jednego z państw ościennych. Wyrok wykonano w dniu 15 grudnia 1938 r.

Niezwykła katastrofa samochodowa we Wiedniu

Wiedeń, 17. 12. PAT. W Wiedniu wjechał nocy ubiegłej samochód osobowy na dom parterowy i przebiwszy

zupełnie ścianę, zdemolował sypialnię, przy czym śpiąca para małżeńska cudem uniknęła śmierci. Pasażerowie samochodu odnieśli ciężkie rany.

DR EZRIEL CARLEBACH

Chanukowa gawęda

Wielka musiała być panika wśród Żydów jerozolimskich w owym dniu, kiedy przycwałowali na szosie jaffskiej jeźdźcy przynosząc wiadomość, że w Modiin Żyd zamordował jednego z oficerów z oddziałów Antiochusa.

Panika była zrozumiała. Ludność oceniła konsekwencje tego czynu. Prześladowania jakie spadały na mieszkańców miast i wsi były nie do zniesienia. Setki ludzi wymordowano, tysiące okaleczono, dziesiątki tysięcy schroniło się w popłochu zagranicę. Ale naród żydowski jest przyzwyczajony do cierpienia. Niektórzy zdali się na łaskę władców Judei, inni próbowali do niej apelować. Cóż robić, takie są prawa życia. Część próbowała nawet oficjalnie zawrzeć pokój z najeźdźcą, przyswajając sobie jego obyczajowość, młodzież żydowska występowała wbrew zakazom religii i obyczajom żydowskim, szukając współżycia z Grekami. Wszyscy zaś razem poddawali się nadziejom: okres cierpienia przejdzie. Antiochus też nie jest wieczny. Ponadto istnieje opinia zagraniczna, a w szczególności olbrzymie demokratyczne imperium, liberalny Rzym. Dopiero niedawno stolica nad Tybrem położyła swą ciężką rękę na zbyt niepohamowanych planach Antiocha, dając mu do zrozumienia, że jego plany zaborcze też muszą mieć swoją granicę. Kiedy chciał wmieszać się w sprawy egipskie Rzym dobył miecza, zawisła w powietrzu groźba wojny. Antioch musiał się cofnąć. Wcześniej czy później żarłoczne apetyty Antiocha muszą przeciw niemu sementować koalicję państw, które tego nie będą tolerowały a wtedy położony będzie kres jego panowaniu. Aż do tego czasu trzeba cierpieć i milczeć. Wydał ustawy antyżydowskie, ograniczenia; trzeba będzie dostosować się do sytuacji. Cóż można uczynić? Żydzi to naród mały i słaby. Nie mają na świecie przyjaciół. Wszędzie są prześladowania. Stawiać opór? Śmieszne. Na to sobie mogą pozwolić inne narody. Żydzi od 400 lat, od czasów Nebukadnezora nie obracali bronią.

Aż tu nagle taka historia: Żyd zabija funkcjonariusza państwowego. Nazywał się ten osobnik Apelles. Coprawda nie była to zbyt wielka figura, a mord nie miał charakteru politycznego w pełnym tego słowa znaczeniu. Był raczej demonstracją. Ale Antioch każe sobie za to drogę zapłacić. Czyhał na taką sposobność, oddawna szukał pretekstów. Zagrabił mienie żydowskie, rozpoczął serię pogromów...

Józef Flawiusz odsłania nam szczegóły tej paniki, która ogarnęła w owym dniu ludność żydowską. Kto tylko mógł wyjechał za granicę, reszta ukryła się, sam morderca niejaki Matatiahu Ben Jochanan wraz z całą rodziną ukrył się w górach

„Elita” uciekła pospiesznie zagranicę. Tam szukała zbliżenia do władz centralnych, tłumaczyła, że nie ma nic wspólnego z zbrodniczym czynem „który pojęcia jak najkategoryczniej”. Morderca — tak tłumaczyli — należy do fanatyków, do ekstremistycznej partii żydowskiej. Ale większość ludności to ludzie umiarkowani, należący do grup zasymilowanych, to obywatele spokojni, lojalni wobec władz okupacyjnych, chadzający za swoimi sprawami, nikogo nie zaczepiają, przestrzegają ustaw cesarskich, niczego nie żądają jak prawa do życia.

Ale to nie pomogło. Wściekłość Antiocha nie znała granic. Jego żołdacy czekali tylko na taką „ruchaweczkę” Lubieli takie okazje. Gniew ludu... Jakże to, Żyd, stworzenie najniższe, pozwala sobie podnieść rękę na ich oficera, przed stawiciela wielkiego mocarstwa, uosobienie najszlachetniejszej rasy? Trzeba ich nauczyć raz na zawsze.

Zrobiono piękny pogromik. Nie uszanowano kobiet, dzieci i starców.

Idzie kres szepceni między sobą ludzie w przerażeniu, kres Erec Izrael i narodu żydowskiego.

Pogrom był trochę za wielki. Doprowadzeni do bezbrzeżnej rozpacz Żydzi zareagowali ca-

łą dynamiką ukrytych sił swej masy, stawili rozpaczliwy opór.

Okazało się, że czyn jednostki, nieprzemysłany, nierozważny, nie mający sensu doznał interpretacji przez bieg wypadków. Okazało się, że stało się to właśnie dlatego ponieważ ten czyn doprowadził sytuację do absurdu.

Albowiem w tej katastrofie Żydzi w ciągu kilku dni od kilku tygodni dostrzegli to, co ich słabość i przytłoczenie, ich wrodzona pokojowość i zdolność do akomodacji i kompromisu dotychczas przestroniły. Jakby im spadło bielmo z oczu. Stanęli wobec prawdziwego oblicza tyra. Każdy z nich poczuł: to jest niewola, ujarzmienie, golus. Z tym stanem rzeczy nie można iść na kompromisy, nie wolno ugiąć karku, wdychać, milczeć i czekać zmiłowania lepszych czasów.

Nie jest łatwą analogia z zabójstwem trzeciego sekretarza ambasady w Ratha w Paryżu. Ale i ten czyn, jego konsekwencje, rozwinęły wszystkie iluzje. Żydzi zorientowali się, że wokół nich na wielu terytoriach panuje zatruta atmosfera jadu i nienawiści.

Z głębin udręczonej duszy, z nieznanego rezerwoarów tej siły duchowej, która rodzi się z rozpacz, trysnęła krynica tęsknoty za wolnością za własnym skrawkiem ziemi pod słońcem.

Wszystko to co jeszcze wczoraj można było ścierpieć okazało się niemożliwym w dniu dzisiejszym. Pękły napięte struny cierpliwości.

Wraz z tym przyszedł kres słabości, bezsily. Od setek lat nie znał najszerzy ogół sztuki zadawania gwałtu, sztuki wojowania. Ale nie mieczem, a tylko wypięciem woli zdobywa się ojczyznę.

I naraz obudziła się w Żydach wola, zatęsknili za wolnością, zapragnęli zdobyć własną ziemię. A to pragnienie było tak silne, że wzięło górę nad techniką wroga.

Tchórze i fanatyci, marani i najprzedniejsi obywatele złączyli się w wysiłku uwolnienia ziemi żydowskiej. Ludzie zapomnieli już o tym co zaszło w Paryżu w czasach tak brzemiennych wypadkami. Nie jest ważny sam wypadek, ważne są konsekwencje.

Z paniki, która powstała po tym czynie urosła trwoga o los własny. Z bezdomności jednostki, która wpędziła ją w szaleństwo rozrosło się uczucie bezdomności mas żydowskich i poprowadziło je do konstruktywnych czynów.

Przeżywamy walkę o charakterze legendarnym. Żydzi uchwycili się każdej piędy ziemi, bronią jej do ostatniej kropli krwi. Aby zdobyć prawo do użyźnienia skalnej nagości gór judej-

skich, aby uzyskać tytuł własności bagnisk i ugorów, ofiaruje żydostwo palestyńskie wszystko co może, dosłownie wszystko... Zrywa się też w zapleczu golusowym tego bohaterstwa odruch, który przerasta wszystkie przejawy rozumu dziejowego jaki kiedykolwiek zbiorowość żydowska z siebie wydobyc zdołała. Niesłychana obojętność i kompromisowość mas topnieje w ogniu historii.

Tak tedy rozpacz przerodziła się w upór ludzi, widzących jasno przed sobą jedną tylko i ostatnią szansę. I tym tłumaczyć można cud odbudowy palestyńskiej, budowania wśród walki, ostanienia się wszystkich osiedli najemnym bandom, opłacanym przez dwa europejskie mocarstwa.

Niełatwo zrozumieć cud tych przemian w dziejach żydowskich wedle miary normalnych pojęć, zaczerpniętych z wydarzeń historycznych narodów świata, one bowiem, te narody szczęśliwe (każdy z nich jest stokroć szczęśliwszy od Żydów) nie wiedzą o największej, naintensywniejszej sile, która wyrósł może z cierpienia mas żydowskich. Tej prostej zagadki mimo, że z nimi współżyjemy na przestrzeni wieków nie zdołały dotąd zrozumieć. Nie rozumieją jaką siłę zdołali Żydzi wykrzesać z siebie aby odzyskać przed wiekami utracony kraj. Ale sami Żydzi wiedzą z jakich niewyczerpanych źródeł przymusu historycznego i udręki wyrastają ich siły.

To ta sama siła, która nas dźwignęła po zburzeniu drugiej świątyni. Ta sama siła odnosi się do świątyni trzeciej, zburzonej w abstrakcie.

Wnet zabłysną na parapetach okien małe świeczki chanukowe. Pobiegną śladami tych promieni w ciemną noc historii nasze rozważania, smutki, tęsknoty za spokojniejszym jutrem. Staje przed nami w zupełnie innej interpretacji historycznej czyn Matatiahu Ben Jochanana. Nieomał zupełnie inaczej niż by to nam dyktował odruch instynktu. Oceniamy to, co zaszło w Paryżu.

Zyczenie, marzenie są rodzicem fantazji. Zyczymy sobie aby z bezmiaru naszych cierpień wyrosła jak ongiś w Modiin siła do wielkich zamierzeń i budowania.

Staną przed matymi świeczkami chanukowymi nasi ojcowie i dziadkowie a ich usta szepcąc będą: za cuda... z dni owych. Jeśli zechcemy przyjdą kiedyś pokolenia które opiewać będą cuda, zrodzone wola dzisiejszej współczesności żydowskiej.

Tragiczna katastrofa w Ameryce wzbogaciła 4 biedne rodziny żydowskie

Wilno 17. 12. Przed rokiem w Ameryce w stanie New Jersey wydarzyła się wstrząsająca katastrofa samochodowa, podczas której zginęli wszyscy członkowie żydowskiej rodziny wileńskiej Tajców, która przed laty wyemigrowała do Stanów Zjednoczonych.

Katastrofa nastąpiła w chwili, kiedy Tajcowie udawali się na zabawę weselną do Nowego Jorku.

O wstrząsającej katastrofie dowiedzieli się krewni tragicznie zmarłych, zamieszkali w Wilnie, którzy wszczęli starania o otrzymanie spadku.

Wczoraj krewni, ubiegający się o spadek amerykański, otrzymali powiadomienie, że do Banku Polskiego nadeszło do nich z Ameryki, tytułem spadku, 35 tysięcy dolarów. Spadek przypadł 4 bardzo ubogim rodzinom.

Zona udusiła pijanego męża

Pszczyzna. 17. 12. W nocy na 15 bm. dokonano w Chełmie, w pow pszczyńskim wstrząsającej zbrodni. Robotnik Skrzyż, ojciec pięciorga dzieci stale się upijał i zantodbywał swoją rodzinę. Przychodząc do domu nocami po pijanemu, Skrzyż awanturował się, bił żonę i dzieci i niszczył sprzęty domowe. Rodzina Skrzyża żyła w skrajnej nędzy, gdyż ojciec przeżywał zarobki, nie dbając o nią zupełnie.

Gdy w nocy na 15 bm. około godziny 2-ej, Skrzyż wrócił znów do domu zupełnie pijany i zaczął wyprawiać awantury, żona jego Anna, narzuciła mu na głowę chustkę.

Pijany Skrzyż nie mógł się uwolnić z chustki i prawdopodobnie z braku powietrza, dusił się. Zawiadomiona o wypadku policja prowadziła w tej sprawie dochodzenia.

ROLF NURNBERG

Lindbergh, Hauptmann i Ameryka

Autoryzowany przeładunek i wydruk. Kł. B. Rakowski

91)

Kiedy robotnicy doprowadzili do ładu pokój przeznaczony na naradę dla przysięgłych, stwierdzili, że założono w sprytny sposób miedziane druty ukryte pod listwami ścian przeciągnięte poprzez kąty pokoju. Kończyły się w pokoju prasowym, i największym szlagierem dla przedstawicieli żółtej prasy było by gdyby mogli podsłuchać narady przysięgłych. Lecz szeryf Curtisa podwoił teraz swe starania i zastosował wszelkie środki zapobiegawcze, pozwalające odbyć się tym naradom w odosobnieniu i spokoju.

Z początkiem 30-go dnia rozprawy w poniedziałek 11-go lutego, zdenerwowanie całego kraju doszło do zenitu. Był to przecieł początek tygodnia w którym miał zapasć wyrok. Istniały cztery możliwości dla głosowania przysięgłych:

Winny morderstwa pierwszego stopnia — to znaczy kara śmierci

Morderstwo pierwszego stopnia z zaleceniem łagodnego wymiaru kary — to znaczy uwzględnienie okoliczności łagodzących, sędzia musiałby wydać wyrok, skazujący na dożywotnie więzienie.

Nie winny — co oznacza uwolnienie.

Albo też przysięgli nie mogą się pogodzić co do wydania zgodnego werdyktu, ponieważ środki dowodowe wydają im się zbyt mało przekonujące, a te niedociągnięcia zbyt mało poważne, by uwolnić oskarżonego. W takim razie sędzia musiałby zwoinic przysięgłych i rozpocząć nowy proces.

W poniedziałek zabrał głos prokurator okręgu Hunderton, chcąc dać krótki przegląd postępowania dowodowego prokuratury, chcąc odświeżyć te fakty w pamięci przysięgłych.

Hauck szybko się z tym załatwił. Na zakończenie powiedział:

„Panie i Panowie! Zamiast powracać do tych faktów, mógłbym zacytować słowa prokuratora generalnego, przytoczone na wstępie, które brzmiały: Udowodnimy państwu że Bruno Ryszard Hauptmann winien jest zbrodni morderstwa, dokonanego na małym Lindberghu. — A teraz mogę powiedzieć: Udowodniliśmy to państwu.

Dlaczego dziecko znalezione w pobliżu miaszeczka Monte Rosa? Ponieważ oskarżony nie ważył się zatrzymać w bezpośredniej bliskości domu Lindbergha by tam porzucić zwłoki dziecka. Sąsiedztwo mogłoby zostać zaalarmowane, musiał sobie także powiedzieć, że okolica, prowadząca w kierunku Nowego Yorku, staje się coraz bardziej ożywiona, a więc zwrócił się w przeciwnym kierunku, pognął ku zaroślom, minąwszy sierociniec w pobliżu Monte Rosa, wygrzebał tam płytki grób i pojechał z powrotem do Bronx. Zwracam państwu uwagę na kosztowne podróże i sprawunki, na jakie sobie pozwalał bezrobotny cieśla, wraz z żoną od 2 kwietnia 1932, i proszę panie i panów przysię-

głych o wykonanie swego obowiązku, tak, jak ja to uczyniłem jako prokurator tego okręgu i Wilentz jako prokurator generalny Stanu. Proszę o jednym nie zapomnieć: nie pokazujemy żadnej fotografii tego człowieka, w chwili jak schodzi z dzieckiem Lindberghów na ręce po drabinie, lecz dowiedliśmy państwu, jasno, niedwuznacznie i ponad wszelką wątpliwość, że Bruno Ryszard Hauptmann winien jest zbrodni morderstwa, dokonanego na Charlesie Augustusie Lindberghu jun.“

Hauck skończył i Reilly rozpoczął swe czterogodzinne plaidoyer, w którym usłował przekonać sędziów przysięgłych, iż Bruno Ryszard Hauptmann nie jest winien zbrodni morderstwa, przypisywanego mu przez stan, „absolutnie niewinny, a ten cały proces nie jest niczym innym jak komedią policji, która sfabrykowała materiał dowodowy, aby posłać na krzesło elektryczne człowieka, który z tą sprawą nie ma nic wspólnego. Jestem przeświadczony, sędziowie przysięgli, że również i płk. Lindbergh nie oczekuje od was niczego innego, jak wykonania przez was obowiązku opartego na podstawie prawa i fundamentów dowodowych. Niechaj wolno mi będzie jeszcze na zakończenie oświadczyć, iż żywię dla niego najgłębszy szacunek, że współczuję z jego cierpieniem i jestem zupełnie pewny, że wszyscy państwo uważacie, podobnie jak i ja że jego ukochane dziecko znajduje się obecnie po tamtej stronie bram niebieskich“

Tym melodramatycznym zwrotem wypowiedzianym drżącym i cichym głosem, zakończył Reilly swą wyczerpującą mowę obrończą. Hauptmann do łez wzruszony, po raz pierwszy w ciągu tego procesu, po raz pierwszy od kiedy znały go szerokie masy, podziękował obrońcy. Zdawał się być zachwycony przemówieniem Reilly'ego, chociaż z końcem tygodnia, próbował nakłonić Reilly'ego, by podzielił się tą mową z Fisherem, Reilly nie zgodził się na to, chciał on ten dzień obrony mieć dla samego siebie, ten dzień w którym cały kraj będzie jego tylko słuchać, Edwarda J. Reilly'ego. I była to zapewne najlepsza i najznacniejsza praca, jakiej dokonał ten adwokat w ciągu 25 lat swego życia zawodowego, znakomita w budowie, jasna i przejrzysta, a nawet mając na uwadze lawę okolicznych przysięgłych, z którą miejski obrońca prawie się nie styka, posiadająca wcale psychologiczne podejście — właściwie prócz siły przekonywującej nie brakło jej niczego. Reilly mówił wspaniale, posługiwał się wszystkimi środkami retorycznymi, działał na nastrój, apelował do gniewu i współczucia, wzruszenia i łagodności, do zdziwienia i przestachu, do litości i wściekłości. Lecz o co chodzi w wielkiej mowie obrończej w mowie, która ma uratować życie człowieka i dać mu wolność? O to, by rzeczywiście wywrzeć taki wpływ na przysięgłych, by uwierzyli obrońcy, dlatego, że on wierzy choćby to na-

wet sprzeciwiało się własnej woli i zdaniu.

Cóż mógł Reilly powiedzieć i czego dowieść, jak mógł oczyścić swego klienta z zarzutu popełnienia tak potwornego przestępstwa? Jak mógł rozwiązać ten prawie nierozzerwalny łańcuch zadzierżgnięty przez Stan? „Nie Hauptmann popełnił to przestępstwo, to przestępstwo mają na sumieniu domownicy pułkownika, który został przez nich haniebnie oszukany. To przestępstwo zostało popełnione przez Whateleya, Violet Sharpe, Betty Gow, a także i Condon w nim uczestniczył.“ To była teza Reilly'ego o którą walczył przez cztery godziny z niespożytą energią i siłą. „Pismo dla mnie nic nie znaczy, drzewo dla mnie nic nie znaczy ale kto wiedział o tym, że dziecko jest chore, kto wiedział, że ma w tym dniu pozostać w Hopewell? Czyż Hauptmann o tym wiedział? O tym wiedziała Betty Gow! Nie wierzę jej ani słowa, jej zeznania są fałszywe, ona stanowiła jedną kompanię z Whateleyem, którego dosięgła śmierć podobnie jak Violet Sharpe i jak dosięgnie ona wszystkich tych, którzy są w tym przestępstwie współwinni, w którym jednak Hauptmann nie ponosi żadnej winy. Policja sfalszowała dowody, ponieważ chciała w ten sposób ukryć swą nieudolność i potrzeba jej było ofiary. Z pewnością wpisał inspektor Bruckmann do szafy nazwisko i adres Condona aby rzucić podejrzenie na Hauptmanna, z pewnością dodano do pierwszej trzy inne dziury na gwoździe, by móc dowieść identyczności tej łąty z deską ze strychu, z pewnością sfalszowano kartę wypłaty Majestic Appartements, by móc twierdzić, że Hauptmann nie pracował 2-go kwietnia i z pewnością Condon, spryciarz jakich mało, wie o tym przestępstwie wiele rzeczy, które przemilcza. Ten pan Condon, nie jest uczciwym obywatelem, on wkręcił się do tej sprawy i chce teraz, aby niewinny człowiek, pokutował za jego czyny.“

Tak więc Reilly zrzucił podejrzenia na kogo się dało, przede wszystkim na Betty Gow i Condona. Lecz przysięgli nie zadadzą sobie pytania: posiada on dowody dla tych podejrzeń? Czy ma choćby jeden dowód, mogący się zmierzyć z tak wielką ich ilością, przedstawioną przez prokuraturę? Czy pismo Condona było podobne do pisma listów okupowych? Czy znalezione u Betty Gow jakiś banknot okupowy? Czy można było udowodnić jakiś ich związek z tym drzewem, czy zidentyfikował ktoś tych ludzi, jako osobliwie wyglądające postacie z wystającą bródką, bladymi policzkami i wystającymi kośćmi policzkowymi? Czy nie musieli sobie powiedzieć tego wszystkiego przysięgli, czy mogli w to uwierzyć, iż powstało coś w rodzaju spisku i że spiskowcy nie zawalili się przez kilka miesięcy niczym innym jak tylko oszustwami i fałszowaniem materiału dowodowego przeciw Hauptmannowi.

(c. d. n.)

ZWROT W POLITYCE ANGIELSKIEJ

Afrykański Chamberlain

Minister spraw wojskowych Unii Południowo-Afrykańskiej Pirow wrócił z podróży do Niemiec z miłą wieścią.

„Europa” powiedziała Pirow przedstawicielom prasy w Londynie: „idzie ku wojnie. Za den naród nie życzy sobie wojny, ale wszystkie rządy przygotowują się do niej. O ile nie odbędzie się radykalna zmiana nastrojów w ciągu najbliższych dwóch — trzech miesięcy, wówczas naprężenie międzynarodowe na najbliższą wiosnę doprowadzi do eksplozji”.

Minister Pirow uchodzi za bardzo układowego polityka, za człowieka o bardzo pojętym nastawieniu. W Afryce Południowej zyskał nawet nazwę „afrykańskiego Chamberlaina” a to dlatego, że podobno szukał afrykańskie Monachium.

Mocny trunek

Chamberlain złożył w cieniu Hitlerowi Czechosłowację pragnąc go zaspokoić w ten sposób. Pirow chciał złożyć w ofierze Hitlerowi bliżej nieokreślone terytoria afrykańskie, ale Hitler, jak widać tej ofiary nie przyjął, uznał ją za niewystarczającą. Hitler żądał, jak wolno przypuszczać, zwrotu wszystkich kolonii Rzeszy Niemieckiej i to bezwarunkowo. Za tym przemawia artykuł niemieckiego generała von Eppa w jednym z czasopism angielskich. Von Epp oświadcza, że zwrot kolonii jest dla Niemiec przede wszystkim kwestią honoru.

W każdym razie Pirowowi jak widać, podano w Berlinie mocny trunek, skoro wrócił w tak porywczym nastroju i zdementował optymistyczną zapowiedź Chamberlaina, który utrzymywał, iż uratował w Monachium pokój na czas życia pokolenia.

Z Hitlerem nie ma układów

Dla racjonalistów angielskich typu Chamberlaina Hitler jest zjawiskiem wprost niezrozumiałym. Nie mogą sobie wykombinować czego Hitler właściwie chce. Gotowi by liby się z nim ułożyć w myśl podziału świata: „bierz sobie Europę Środkową i Wschodnią i zostaw nas w spokoju. Sam przecie w „Mein Kampf” sformułowałeś taki program” Tymczasem Hitler w Huszcie szykuje się do rajdu na Ukrainę i jednocześnie żąda zwrotu kolonii. To przekracza granice zrozumienia angielskiego racjonalisty. Powoli jednak nawet w najbardziej pojednawco względem Niemiec nastawionych kół angielskich zaczyna się świtać myśl, że z Hitlerem wcale nie moż-

na się ułożyć i że najmniej do tych układów doprowadzić mogą ciągle ustępstwa.

Granice ustępliwości

Znamienna pod tym względem była mowa angielskiego ministra oświecenia publicznego lorda de La Warr w Bradfordzie, który stwierdził to, co przez dłuższy czas głosi cała opinia angielska, mianowicie, że ciągle ustępstwa zostają wytłumaczone przez stronę przeciwną jako dowód słabości i tchórzostwa i zamiast do odprężenia prowadzą do ciągłego wzrostu apetytów strony przeciwnej. Właśnie to przez dłuższy czas twierdzą wodzowie niezależnych konserwatystów Eden, Winston Churchill i Doof Cooper, czyli politycy proskrybowani przez Hitlera.

Jeszcze bardziej znamienną była autorytatywna aprobata wywodów lorda de la Warra przez ministra kolonii Mac Donalda, który w odpowiedzi na interpelację w Izbie Gmin wyjaśnił, że wywody lorda de la Warra w Bradfordzie pokrywają się z punktem widzenia rządu Wielkiej Brytanii w tej sprawie.

Aby zaś zapobiec wszelkim nieporozumieniom Mac Donald oświadczył dodatkowo, że o zwrocie kolonii obecnie mowy być nie może.

Pewne wątpliwości wywołał w tym związku wyraz „obecnie”, ale z dalszych wyjaśnień ministra kolonii wynikało, że to „obecnie” oznacza tyle, ile „po wsze czasy”...

Zdaje się, że w tej kwestii granica ustępliwości rządu Wielkiej Brytanii została określona w sposób wyraźny i niedwuznaczny. Czy oznacza to rezygnację z polityki ustępliwości wobec mocarstw dynamicznych w ogóle? Przemówienie, które premier Chamberlain wygłosił ostatnio na bankiecie prasy

Znowu zatonał kuter rybacki

Gdynia. 17. 12. PAT. Onegdaj zatonał stojący od dłuższego czasu w basenie rybackim kuter rybacki „Gdy 81”.

Jak przypuszczają, powodem zatonięcia było niedostateczne zabezpieczenie kutra.

Nawiązanie stosunków między Meksykiem a Norwegią

Meksyk. 17. 12. PAT. Meksyk i Norwegia nawiązały ponownie stosunki dyplomatyczne, zerwane od 1922 r. Ministrem pełnomocnym Norwegii mianowany został p. Fay. Meksyk będzie reprezentowany w Norwegii przez swego ministra w Szwecji, który zamieszkiwać będzie kolejno w Sztokholmie i w Oslo.

w Londynie stanowi niewątpliwie zwrot w jego dotychczasowej polityce, chociaż broił nadal układu w Monachium i zapowiadał, że nie zrezygnuje z poszukiwania możliwości zapobieżenia zbrojnymu konfliktowi.

Chamberlain akceptuje myśli Edena

Istotnymi są natomiast akcenty krytyczne Chamberlaina, który zakwestionował długotrwałość ustrojów i krytycznie odezwał się o dążeniach do hegemonii uznając je za bezmyślne. Uwagi te wywołały niezadowolenie Berlina, zostały bowiem w Berlinie zrozumiane we właściwy sposób nie zważając na ich oderwany charakter. Polityka Chamberlaina ulega zatem pewnej rewizji w kierunku akceptacji pewnych wytycznych koncepcji Edena.

W tych dniach właśnie organ Edena „Yorkshire Post” podsumował wyniki polityki Chamberlaina w trzyszpaltowym artykule wstępnym. Zdaniem „Yorkshire Post” Chamberlain padł ofiarą wspólnej gry Berlina i Rzymu, które działają według wspólnego planu, gdy jeden z nich robi oko do Paryża, drugi prezentuje rachunek Londynowi i na odwrót. Role te zostały podzielone w ten sposób, że jeden żąda kolonii od Francji, drugi od Anglii.

Chamberlain padł ofiarą tej prymitywnej gry. Jego koło obawia się wzmocnić wpływy komunizmu przez opór faszyzmu. Linia podziału w Europie jednak nie dzieli świata na faszyzm i komunizm, lecz na faszyzm i demokrację. W imieniu demokracji trzeba stawiać opór faszyzmowi. Całkiem nieznaczne wpływy komunizmu w Anglii mogłyby jedynie wzrosnąć, gdyby angielski świat pracy nabył przekonania, iż klasy posiadające w imię interesów klasowych opowiadają się za kapitulacją przed faszyzmem. Tyle organ Edena.

Część prasy angielskiej zastanawia się nad pytaniem czy Chamberlain nawet w wypadku nawrócenia się do zasad Edena nadaje się do prowadzenia jego polityki i czy nie lepiejby było, gdyby politykę Edena prowadził Eden osobiście. W swej mowie wygłoszonej na bankiecie prasy Chamberlain broni się przeciwko tym sugestiom i zapewnia, że ani fizycznie, ani psychicznie nie czuje się starszym, czyli, że zdolny jest do zmiany kursu.

Podróż Edena do Stanów Zjednoczonych z autoryzacji rządu Wielkiej Brytanii świadczy w każdym razie o tym, że jego powrót do władzy mimo niechęci Hitlera staje się aktualnym.

R. BROWN

OTWARTE DRZWI

Jaką rolę może czasem odgrywać przypadek jak może nadać inny kierunek życiu dwojga ludzi, tego najwymowniejszą ilustracją jest następujący wypadek, o jakim przed trzema laty opowiedział mi mój najlepszy przyjaciel. Owego pamiętnego dnia odwiedził mnie Maller w jego kawalerskim pokoju i zastałem go w niezwykle podnieconym nastroju. Już od miesięcy czekał na podwyżkę pensji, a oto dzisiaj oświadczone mu wręcz, że w najbliższej przyszłości, nie może na to liczyć.

Fakt ten doprowadził w rezultacie do tego, że Maller postanowił zerwać swe długoletnie zaręczyny z Elżbietą.

— Biedni ludzie — oświadczył — nie mogą się żenić. Ona nie ma nic i ja też jestem nędznie... Potrzeba mi kobiety, która wniósłaby mi jakiś większy posag. Nie zniosę dłużej tej atmosfery ubóstwa! — To mówiąc wskazał na licho umeblowany pokój, w którym mieszkał od lat.

Moje perswazje nie zdały się na nic. Przyjaciel chciał kuć żelazo, póki gorące: zaraz te-

raz chciał napisać decydujący list do Elżbiety. Nie można było na to nic poradzić. W takim stanie nigdy jeszcze nie widziałem przyjaciela. Do tej pory sądziłem zawsze, że kocha szczerze dziewczynę i że tylko względy natury materialnej są na razie przeszkodą do zawarcia małżeństwa. Teraz jednak pojąłem wątpliwość — czy istotnie kochał naprawdę Elżbietę.

Aby go jednak uchronić przed jakimś większym głupstwem, był bowiem okropnie wzburzony, postanowiłem zostać.

Kiedy zaproponował, by mu przynieść coś do picia, zgodziłem się na to chętnie zadowolony, że choć na chwilę wyzwolę się z tej przygnębiającej atmosfery pesymizmu, jaka tu panowała. Po jakiej pół godzinie wróciłem do przyjaciela z faszki wina.

Ku memu najwyższemu zdumieniu znalazłem przed sobą całkowicie odmiennego człowieka. Maller błady i do głębi wstrząśnięty oświadczył mi, że zmienił swą decyzję. Napisał wprawdzie list do Elżbiety, ale list ten miał zgoła inną treść. Niemal uroczyście wręczył

mi zapisany arkusz papieru listowego i oto ku swemu zdumieniu przeczytałem, że mój przyjaciel prosił Elżbietę, by została jego żoną i to możliwie jak najprędzej.

Po kieliszku wina odzyskał równowagę tak, że mógł mi podać wyjaśnienie tej nagłej zmiany, jaka w nim zaszła.

— W jakie trzy minuty — zaczął — usłyszałem nagle z sąsiedniego mieszkania krzyk jakieś kobiety. Początkowo nie przywiązywałem do tego żadnego znaczenia, stopniowo jednak poczęła we mnie narastać dziwna niepokój. Kiedy w pewnym momencie usłyszałem otwarcie sąsiednich drzwi i czyjeś kroki zbiegające szybko po schodach, niepokój spotęgował się we mnie jeszcze bardziej, do tego stopnia, że wyszedłem, by zobaczyć, co się stało.

Drzwi z sąsiedniego mieszkania były otwarte. Z wnętrza po przez szparę w drugich drzwiach przeciekało światło. Gdy na moje pukanie nie otrzymałem żadnej odpowiedzi, wszedłem jakby powodowany jakąś magiczną siłą do obcego mieszkania i po chwili, po powtórnym pukaniu bez rezultatu stanąłem zdziwiony przerażeniem przed zwłokami jakiejś młodej dziewczyny.

Jakkolwiek nigdy jeszcze w życiu nie widziałem trupa, wiedziałem teraz od razu, że ta dziewczyna już nie żyje. Była tak niezwykle piękna, na twarzy jej malował się taki wyraz

De KERILLIS

ROZMOWA między Rzymem a Berlinem

W Pałacu Weaekim odzywa się telefon. Dzwoni p. Adolf.

— Hallo, hallo! Czy to ty, Benito?

— Tak, to ja! Jak się miewasz? Czy jesteś zadowolony z wiadomości paryskich?

— Ależ tak! Nadzwyczajnie! Lecz chciałbym Cię prosić o małą przysługę...

I między dwoma panami wywiązuje się rozmowa.

Pan Adolf: Mój drogi proszęm Cię o mały wysiłek w pewnej sprawie... Widzisz, Twoje groźby co do Tunisu, Korsyki, Nicei i Sabaudii nie wywołały tego wrażenia, jakiego się spodziewałem. Należałoby podgrzać trochę opinie... Może jakaś mała awantura z prowokatorami francuskimi? A może wolałbyś jakąś demonstrację flotową lub powietrzną? Na przykład koło wybrzeży prowansalskich? Lub może Twoja bohaterka młodzież w porywie entuzjazmu wyrzuci pana François Ponceta przez jakieś okna Pałacu Farnése,

Pan B.: Pewnie, pewnie, kochany Adolfie, to jest wszystko możliwe i wykonalne. Temperatura mojej opinii publicznej może każdej chwili osiągnąć stopień wrzenia. Ale mój drogi, dokąd Ty zmierzasz?

Pan Adolf: Dokąd zmierzam? Ależ na ten temat rozmawialiśmy ze sobą tyle razy! To przecież takie proste! Chciałbym, abyś zajął odpowiednio opinię francuską w tym okresie czasu, w którym będą się odbywały moje operacje na wschodzie. Wiesz, Ukraina.

Pan Benito: Zgoda... Tylko, kochany Adolfie, jeden warunek... Widzisz, ja nie mam zbyt wielkiej ochoty wystawiać się jednocześnie na ataki ze strony Francji i Anglii. Dlatego też z chwilą, kiedy będę demonstrował przeciwko Francuzom, trzeba mnie trochę odciążyć od strony Anglików... Wiesz, że za Twoją zgodą zaprosiłem do Rzymu Chamberlaina... Naturalnie, urządzę mu przyjęcie — grandissime! Ale byłoby nieźle, żebyś przez ten czas ponawiał swoje ataki na Londyn... Trzeba w nich wpoić przekonanie, że jeżeli przyjdą z pomocą Francuzom, to cztery tysiące samolotów zbombarduje stolicę W. Brytanii...

Pan Adolf: Ależ naturalnie! Masz zupełną rację! I liczę na mnie: już ja potrafię zająć Anglików. Jeżeli chcesz, to zaraz jutro wygłoszę wielką mowę na temat kolonii. Ten kawał z kolonią, to niezły pomysł. Zażądam Tanganiki, Kanady, Australii oraz Indii. A prócz tego urządzimy tu takie hece z Żydami, że pasto-

rów, guwernantki i stare panny szlak trafi ze złości...

Pan Benito: Bravo! Bravissimo! Drogi Adolfie, jesteś wprost genialny... Ale czy aby za daleko nie posuwamy naszej gry? Ty zbliżasz się do Francuzów, podczas kiedy ja urządzam im dosyć niemiłe kawały... Ja kokietuję Anglików, podczas kiedy Ty płatasz im złośliwe figle... A obydwa zapewniamy świat, że oś funkcjonuje tak cudownie, jak nigdy... Czy ta komedia może trwać jeszcze dłużej? Czy się oni wreszcie nie spostrzegą?

Pan Adolf: Mój drogi, Ty masz jeszcze ciągle złudzenia co do inteligencji i jakiejś stałej linii europejskich „mężów stanu”? Czy nie zdajesz sobie sprawy z faktu, że właśnie dlatego, że domagasz się Tunisu — stary Chamberlain w te pędy galopuje do Rzymu! Czy nie uderzyło Cię to, że Bonnet właśnie wtedy zaprosił Ribbentropa do Paryża, kiedy prasa angielska rozgorzała do mnie specjalną niepawością, a Roosevelt odwołał swojego ambasadora z Berlina...

Pan Benito: Adolfie, masz rację! Ty masz zawsze rację! Ty jesteś po prostu genialny! Wobec Ciebie wszystkie Bismarki, Metternichy, Fryderykowie, Ottonowie, Barbarossy i Atyle — to tylko blade figuranty! Ale jednakowoż uważaj. Widzisz, ja jako pochodzący z tej samej rasy łacińskiej znam Francuzów... Możesz narazić się na niespodzianki.

Pan Adolf: Nie obawiaj się... tak źle nie będzie... Trzeba Ci wiedzieć, że Bonnet jest już w naszej kombinacji. Ribbentrop obiecał mi, że zostanie premierem w ciągu sześciu miesięcy, a Fuehrerem Francuzów w przeciągu szesnastu lat. Na miejsce tego Fiandina, który się jednak wykończył. Wiesz, dokąd się posunięto w okazywaniu nam przyjaźni? Wyobraź sobie, że na obiad w Quai d'Orsay nie zaproszono, przez delikatność względem Ribbentropa ministra Zay'a, Żyda z pochodzenia! Tego samego Zay'a którego mój ambasador, hr. Welczek, zaprosił do ambasady, na galę? Co o tym sądzisz?

Pan Benito: Nie, nie, to jest kolosalne! To jest... Hi, Hi, Hi. Umrzę ze śmiechu! Rzeczywiście, Adolfie, wszystko idzie jak najlepiej. Ale jeszcze słówko... Och, nie takiego. Tylko widzisz: położyłeś już rękę na Czechosłowacji, a teraz myślisz o krajach... Europa środkowa... Ukraina... Kiedyż ja dostanę swoją część?

Pan Adolf: No, mój kochany, nie bądź taki prędko. Nie trzeba się znowu tak strasznie spie-

nieziemskiego spokoju, że nie miałem głośno oddychać. List oparty o lampę stojącą na nocnym stoliku, a zaadresowany do jakiegoś męża czynny wskazywał niedwuznacznie, że przed chwilą rozegrała się tu tragedia... Nie ulegało wątpliwości... Ten mężczyzna spowodował nie szczęście — do niego to właśnie napisała samo bójczyńi ten list pożegnalny zawierający może również straszliwe oskarżenie.

Głęboko wstrząśnięty opuściłem piękną nieznajomą — może jeszcze właśnie w samą porę: bo oto już na schodach rozległy się krzki i głosy jakiegoś mężczyzny i kobiety. Mężczyzna był niewątpliwie lekarzem, który przybył, by skontrolować śmierć, a kobietą musiała być krewna desperatki...

Myśl, że o mało co, a byłby oburczył swe sumienie taką samą winą, wywarła tak wielkie wrażenie na Mallerze że niebawem już po owym wypadku wbrew wszelkim trudnościom zawiązał do portu małżeńskiego.

Na tym mogłaby się skończyć historia mego przyjaciela, gdyby nie otrzymała ona niedawno temu nieoczekiwanego epilogu.

Oto przed kilkoma miesiącami zaręczyłem się z pewną młodą panną, która oczarowała mnie zarówno swą urodą jak i przenitym usposobieniem.

Pewnego wieczoru siedzieliśmy oboje u Mal-

lera, by pomóc mu znieść jakoś ciężkie godziny czekania: rano zawiózł mianowicie swą żonę na klinikę — i teraz czekaliśmy we troje — przyjszcia na świat dziecka.

Mijały godziny... Dochodziła już północ, gdy wreszcie otrzymaliśmy radosną wiadomość: Maller miał syna!

Trudno wprost opisać jego dumę i radość. — Nawet i ten cudny dzień mam właściwie jej do zawdzięczenia — mojej pięknej nieznajomej — powiedział Maller.

W ten sposób moja narzeczona dowiedziała się o dziwnej przygodzie owej nocy. Wrażenie, jakie opowiadanie to na niej wywarło, było zdumiewające. Już w trakcie opowiadania zadawała kilkakrotnie szereg pytań, tak np. pytała Maller'a o jego ówczesny adres oraz dokładne podanie dnia, w którym to się stało... Z rosnącym niezadowolaniem obserwowałem przez cały czas, że z trudem tylko tłumila w sobie chęć do śmiechu, który moim zdaniem, był całkowicie nie na miejscu. I oto kiedy Maller ukończył swą opowieść, wybuchnęła nagle serdecznym śmiechem, co mnie okropnie zawstydziło.

Kiedy jednak po chwili uspokoiła się i wyjaśniła nam swoją wesołość, to wtedy i my ochłonęliśmy szybko ze swego zdumienia i przeczeliśmy się również śmiać.

Istotne motywy

Min. Reynaud zniósł, jak wiadomo, Loterię Narodową, która dawała państwu wielkie dochody. Dowcipni paryżanie tak wyjaśniają motywy tego kroku:

Pewnego dnia min. Reynaud gołtł się w jednym z eleganckich zakładów fryzjerskich. Zauważywszy, że fryzjer zbyt szybko i gwałtownie manipuluje brzytwą odlezwł się:

— Niech pan uważa, mam bardzo wrażliwą skórę...

— O, proszę się nie obawiać — odparł fryzjer — za każde skaleczenie klienta, szef każe nam płacić pięć franków kary...

Po chwili zaś dodał:

—Ale dziś gwizdę na to — wygrałem właśnie na Loterii Narodowej 50.000 franków!

Hrabia Bobby

Hrabia Bobby ma zamiar wybrać się na kilka miesięcy w podróż i udaje się do biura podróży celem omówienia trasy.

Urzędnik, który załatwia klientów, pokazuje mu globus i powiada:

— Może pan hrabia będzie łaskaw sam sobie wybrać trasę.

Hrabia Bobby ogląda globus ze wszystkich stron, poczem zwracając się do urzędnika mówi:

— Nie, to mi nie odpowiada. Niech mi pan pokaże co innego.

Medycyna

Znany internista warszawski doktor L... gdzie w towarzystwie swego kolegi, chirurga S. rozmawiając o sprawach zawodowych.

Przechodzi pogrzeb.

— Czy nie wiecie, panie kolego — odzywa się doktor L., — czyja to robota?...

zyc... Zdobądź się na cierpliwość... Poczekaj trochę... Pozwól mi działać... Kiedy Niemcy będą liczyły 150 milionów podległych sobie obywateli europejskich i kiedy nikt nie będzie w stanie im się sprzeciwić — to wówczas zaproszę jeszcze raz Bonnet'a i Chamberlain'a do Monachium! — I wtedy zobaczysz...

Pan Benito: Ale Ty mnie wówczas dasz Egipt, Tunis, Korsykę i Sabaudię, prawda? i słuchaj jeszcze: nie będziesz ode mnie żądał Tyrolu, Trydentu i Triestu? Tych tam... mniejszości?

Pan Adolf: No, no... Wiesz, Benito... Przecież masz moje oświadczenie? Jakżeż możesz w nie wątpić? Nie trzeba się znowu tym tak przejmować. No, do widzenia mój drogi, do widzenia! Dobranoc!

Oto bowiem ją to właśnie odwiedził owej pa miętnej nocy Maller!

Będąc od kilku tygodni w gościnnie u swej ciotki, popadła owego wieczoru w omdlenie — które jak się okazało, było zwiastunem podrażnienia wyrostka robaczkowego. Ciotka w najwyższym stopniu przerażona zaalarmowała na tychmiast mieszkającego w sąsiedztwie lekarza i wraz z nim przybiegła do chorej.

Pod jej nieobecność Maller wszedł do pokoju.

— Nigdybym nie mógł pani poznać — zawołał Maller.

— Teraz wiem już — powiedziała śmiejąc się Irena — kim był ów nieznajomy, który po stał wówczas do nas wieniec.

— A co było z tym listem, któryś zostawiła na stoliku nocnym? — zapytałem ogarnięty na gle zazdrością.

Po krótkim namyśle Irena odparła.

— Był najprawdopodobniej zaadresowany do mego ojca. Zdaje się, że wysłałam go dopiero następnego dnia, gdyż owego wieczoru nie miałam znaczka.

— Racja! — zawołał Maller, który teraz dopiero przypomniatł sobie nazwisko widniejące wówczas na kopercie. Było to to samo nazwisko, które moja narzeczona będzie jeszcze przez krótki czas nosiła.

KRAKÓW DO POŁUDNIA**Fala mrozów syberyjskich
napłynęła na Polskę****W Karpatach - 25 stopni, w Brześciu n. Bugiem - 19 st. -
w Krakowie - 17 st.**

Pierwsze dni zimy stoją pod znakiem silnych mrozów. Rozległy wyz barometryczny, którego ośrodek znajduje się nad Rosją europejską, przesuwa się bowiem zwolna w stronę Europy środkowej, niosąc z sobą z głębi Rosji, z nad Syberii mroźne i suche powietrze arktyczne.

Cała Polska już wczoraj znalazła się pod wybitnym wpływem tego powietrza i, jak zapowiadają meteorologowie, temperatura w całym kraju będzie się stopniowo obniżała, dochodząc na Boże Narodzenie do rzadko u nas notowanego poziomu. Jakiego?... — meteorologowie boją się precyzować. Może jednak nawet do — 30 stopni poniżej zera...

Obecnie najsilniejsze mrozy panują w Rosji. W Moskwie wczoraj rano notowano — 23 st. C., a na Syberii słupek rtęci spadł w wielu miej-

scowościach do — 40 st. poniżej zera.

W Warszawie wczoraj o 7 rano notowano — 10 st. C. poniżej zera. Na dziś PIM zapowiada obniżenie się temperatury conajmniej do — 15 st. C.

Najniższą temperaturę notowano wczoraj rano na Pop iwanie — 25 C poniżej zera. W Brześciu n. Bugiem — 19 C poniżej zera, w Wilnie — 18, w Lidzie — 16 C, Białymstoku i Grodnie — 16 C. Najcieplej było na wybrzeżu w Gdyni — 5 C poniżej zera.

Jednocześnie z całej Polski nadchodzą miedunki o zamarzaniu rzek. Prypeć z dopływami już wczoraj skuta była lodem na całej szerokości, przy czym grubość jego wynosiła do 3 cm. Również na dorzeczu Niemna wystąpiły lody brzegowe i fryz.

Na Wiśle płynęła gęsta kora.

Ponieważ na zamrażnięcie Wisły potrzeba 3 dniowego mrozu poniżej — 10 C, krótko w ręk polskich unieruchomiona zostanie jutro w nocy.

Dla narciarzy zapowiedzi meteorologiczne nie są zbyt pomyslnie. Wczoraj tu i ówdzie padał wprawdzie drobny śnieg, ale w najbliższych dniach nie należy się spodziewać obfitszych opadów.

Dziś rano zanotowano w Krakowie o godz. 7-mej temperaturę minus 17 stopni. W godzinach południowych temperatura wynosiła minus 14.

Pociągi przychodzące do Krakowa wykazują kilkunastominutowe opóźnienia.

**Międzynarodowa złodziejka z Łodzi
aresztowana w związku z kradzieżą 25000 zł.
w Krakowie****Jak skradziono teczkę z zawartością 25.000 zł. w banku krakowskim. -- Podstępny trick międzynarodowej złodziejki i jej nieuchwytnego spółnika**

Jak już wczoraj podaliśmy w Powszechnym Banku Związkowym w Rynku Głównym AB 44, dokonano w południe niezwykle zuchwałej kradzieży. Złodziej sprytnym podstępem zdołał sciągnąć 25.000 zł. i ulotnić się w porę, zanim kradzież zauważono.

W kasie bankowej pobrał w tym czasie 25 tysięcy zł. urzędnik fabryki „Kabel” z Płaszo wa, który wszystkie pieniądze włożył do skórzanej teczki.

W chwili gdy urzędnik ten teczkę na chwilę położył na parapet lady ekspedycyjnej, by zapłacić sobie płaszcz, podeszła do niego jakaś skromnie ubrana kobieta, która wiewskim akcentem naiwnie zapytała:

„Proszę pana, gdzie tu się zmienia dolary?”

Urzędnik odwrócił się na chwilę, by wskazać kobiecie ręką okienko bankowe, po czym zapiąwszy płaszcz wziął do ręki teczkę. Nagle stanął jak wryty. Była to bowiem inna teczka. Zajechał do środka — była pusta...

Na wszczęty alarm służba w okamgnieniu zamknęła drzwi wejściowe i zaalarmowała policję. Jednocześnie zatrzymano tajemniczą kobietę, na nią bowiem padły pierwsze podejrzenia, że współdziałała ze złodziejem.

Wszelkie poszukiwania wśród obecnych w Banku osób nie dały rezultatu.

Zatrzymana kobieta okazała się znaną międzynarodową złodziejką, pochodzącą z Łodzi

skąd specjalnie przyjechała do Krakowa na kradzież. Nie jest to zresztą jej pierwszy występ w naszym mieście, albowiem była już notowana za podobne występy jeszcze przed 7 laty.

W pierwszych zeznaniach wyparła się ona winy, zapewniając, że nie ma nic wspólnego ze sprawcą kradzieży i absolutnie nie wie kim on jest.

Ze względu na dobro dochodzeń nazwiska tej kobiety nie ujawniamy. Dalsze dochodzenia w toku i niezawodnie doprowadzą do ujęcia złodzieja.

**Trójka lwowskich włamywaczy na występach
w Krakowie**

W dniu 1 maja br. do mieszkania p. Bincerowej przy ulicy Limanowskiego 24 włamali się trzej osobnicy, którzy splądrowali mieszkanie, rozbijając biurko i kasę z której skradli akcje, biżuterię i inne cenne przedmioty. Włamywacz spostrzegła sąsiadka Bincerowej, Pałasińska, która następnie usiłowała zatrzymać w bramie jednego z trzech włamywaczy, gdy opuszczali kamienicę po kradzieży.

Złodzieje jednak zdołali umknąć a tylko w rękach Pałasińskiej pozostawili płaszcz, w którym znajdowały się niektóre przedmioty, skradzione Bincerowej, a m. in. Złoty Krzyż Zasługi. W następnym dniu po tym włamaniu aresztowano w mieszkaniu niejakiego Pomeranza przy ulicy Skawińskiej podejrzanego osobnika z obrączką, skradzioną Bincerowej. Aresztowany pojął, że nazywa się Sikorski, a następnie, że nosi nazwisko Socha i pochodzi ze Lwowa. W rzeczywistości był to 7-krotnie karany włamywacz lwowski, nie jak Piotr Jackow. Wreszcie, jako podejrzanego o współdziałanie w tej kradzieży, aresztowa-

ni zostali: Leopold Neuman i Aleksander Trębusiewicz, również zawodowi złodzieje ze Lwowa.

Na rozprawie przed sądem okręgowym we

Zywa pochodnia na kopalni Sobieski**Wstrząsający wypadek pod jaworzniem.**

Na kolonii Szyb „Sobieski” w Borach koło Jaworzna, wydarzył się wstrząsający wypadek. Pracująca na sortowni przy wybieraniu kamienia robotnica Weronika Kamińska stała obok rozpalonego żelaznego pieca, od którego zapaliły się jej suknie. Płomienie objęły momentalnie nieszczęśliwą, która uciekając spowodowała jeszcze większy ogień.

Na Kamińskiej spaliło się doszczętnie całe odzienie przy czym doznała ona bardzo ciężkich poparzeń całego ciała. Nieszczęśliwą robotnicę odwieziono w stanie bardzo groźnym do szpitala w Chrzanowie.

Trzeba nadmienić, że Kamińska pracowa-

wrześniu br. osk. Jackow skazany został na 5 lat więzienia a jego towarzysze uwolnieni z powodu braku dostatecznych dowodów winy. Skazany wniósł odwołanie od wyroku, które wczoraj rozpatrzył sąd apelacyjny. We wyniku ponownej rozprawy, wyrok I Instancji w całości zatwierdzono.

ła w zastępstwie swego męża, który od roku znajduje się w zakładzie dla umysłowo chorych w Kobierzynie. Po odwiezieniu matki do szpitala, pozostało w domu troje dzieci bez opieki.

Nieszczęśliwy wypadek wydarzył się w fabryce „Azot” robotnikowi Ziarkowi Antonie mu, który wespół z innymi dźwigał ciężkie blachy. Jedna blacha upadła mu na prawą nogę. Ziarek doznał ciężkiego stłuczenia. Ranę opatrzył lekarz Ubezpieczalni Społecznej i pozostawił opiece domowej.

WIADOMOSCI SPORTOWE

Likwidacja zatargu Krakowa ze Śląskiem

Kraków udzielił satysfakcji okręgowi śląskiemu

Śląski Okręgowy Związek Hokeja na lodzie otrzymał od Krakowskiego Okręgowego Związku hokeja na lodzie pismo, w którym krakowski okręg komunikuje, że po zbadaniu incydentu po meczu Kraków—Śląsk i po przesłuchaniu kapitana związkowego p. Voigta, doszedł do wniosku, że kapitan związkowy nie był upoważniony do wyrażania jakiegokolwiek opinii imieniem zarządu krakowskiego okrę-

gu jak również podawania enuncjacji do prasy. Oświadczenie p. Voigta musi być wzięte na jego osobisty rachunek i zarząd oświadcza że stanowiska jego nie podziela i z ty stanowiskiem nie ma nic wspólnego. Zarząd krakowskiego okręgu żywi nadzieję, że po całkowitym wyjaśnieniu incydentu zostaną nawiązane dalej przyjazne stosunki z okręgiem śląskim dla dobra sportu hokejowego w Polsce.

Wczoraj wieczorem wiceprezes śląskiego okręgowego związku hokeja na lodzie zwrócił się telefonicznie do Cracovii z propozycją by jako drużyna Krakowa wzięła udział w turnieju czterech miast. Należy tu dodać, że zarząd krakowskiego okręgu upoważnił Cracovię do reprezentowania barw Krakowa w tym turnieju. W ten sposób zatarg między Śląskiem a Krakowem został definitywnie zlikwidowany.

Zagraniczni trenerzy naszych narciarzy

W roku bieżącym jako trenerzy naszych zawodników będą czynni: w biegach zjazdowych słynny Tyrolczyk Franz Zingerle, zwycięzca w Kandaharze i mistrzostwach świata w Mürren. W biegach płaskich i skokach Norweg Lange, świetny skoczek, zdobywca m. in. pucharu pań na Hohenkollen za najpiękniejszy styl w skokach.

Zmiany taktyczne w składzie HCP.

Zespół HCP wystąpi do meczu przeciwko Goplanii o drużynowe mistrzostwo Polski w boksie w składzie wzmocnionym. W tym celu wycofano z drużyny w wadze ciężkiej Adamczyka, jednego ze słabszych zawodników, którego miejsce zajmie Klimnecki. W jego wadze walczyć będzie Szulczyński, a w wadze średniej wystąpi Błaszczuk. Obsada walk pozostałych pozostanie bez zmian.

W ringu sędziować będzie p. Masłowski z Poznania, na punkty pp. Sadowski z Katowic, Przepióra i Kubicki z Poznania.

Zawody pływackie na Śląsku

W niedzielę 18 bm. odbędą się w Siemianowicach zawody pływackie pomiędzy drużyną miejscowego klubu pływackiego, a drużyną Giszowca. W programie konkurencje dla młodzieży, pań i seniorów. Na starcie stanie Jędrysek, Heidrich 2-gi i inni.

Bokserki mistrz Polski we Lwowie

W niedzielę rozegrany zostanie we Lwowie pierwszy mecz z cyklu rozgrywek o drużynowe bokserki mistrzostwo Polski między poznańską Wartą i Lechią. Mecz wywołał we Lwowie ogromne zainteresowanie. Lechia przeciwstawił warcie najlepszą ósemkę, która w kolejności wag od muszej do ciężkiej przedstawiać się będzie następująco: Jagodziński, Olbert, Górecki, Schmid, Podkowicz, Baranowski, Szkwarkowski.

Lwowscy hokeiści grają w Bukareszcie

Hokejowa drużyna czarnych ze Lwowa wyjeżdża dziś do Bukaresztu gdzie w dniach 18 i 19 bm. rozegra dwa mecze z miejscowymi zespołami: Venus i Bragadiru. Czarni wyjeżdżają w swym najlepszym składzie.

Międzynarodowy turniej hokejowy w Krynicy

W Krynicy odbędzie się noworoczny międzynarodowy turniej hokejowy na który organizatorzy zaprosili: FTC z Budapesztu, Telephon Club z Bukaresztu, Sport Club z Bratysławy i Troppauer Eislaubeverein z Opawy.

DUŻE ZAINTERESOWANIE ZAWODAMI FIS ZAGRANICĄ

Prasa i turyści zagraniczni wykazują duże zainteresowanie dla zawodów FIS w Zakopanem. Z biur podróży, agencji prasowych i polskich placówek dyplomatycznych i konsularnych zagranicą napływają do Sekretariatu Generalnego Komitetu Zawodów ciągłe zamówienia na dodatkowy materiał propagandowy i informacyjny.

W prasie zagranicznej ukazała się w ostatnich czasach duża ilość wzmianek poświęconych zawodom, Zakopanemu i terenom narciarskim w Polsce.

Wszystko to każe zapowiadać duży zjazd turystyczny z zagranicy. W Anglii, gdzie zainteresowanie mistrzostwami świata jest duże — zwrócono się do Komitetu Organizacyjnego Zawodów z prośbą, aby jeden z polskich statków linii południowo amerykańskiej zatrzymał się dodatkowo w Southampton dla zabrania turystów angielskich udających się do Zakopanego. Dyrekcja Linii Guynia—Ameryka, odniosła się zasadniczo do tej propozycji przychylnie.

TURNIEJ HOKEJOWY 4-ch MIAST

W dniach od 18 do 20 bm. odbędzie się w Katowicach turniej hokeja lodowego 4-ch miast: Katowic, Lwowa, Berlina i Wiednia. W pierwszym dniu turnieju odbędą się mecze: Lwów—Wiedeń i Katowice—Berlin.

W drugim dniu: Lwów—Berlin i Katowice—Wiedeń. W trzecim dniu: Katowice—Lwów i

Berlin—Wiedeń.

Pierwszy mecz w niedzielę rozpocznie się o godz. 13.30, drugi o 20.30. W pozostałe dni zawody rozpoczynać się będą o godz. 19.30. Reprezentacja Berlina awizuje bardzo silny skład z Jäneckem na czele. Drużyna Wiednia oparta będzie o zespoły EKE i WEV.

CZESKIE DRUŻYNY HOKEJOWE WYSTĄPIĄ NA ŚLĄSKU

Polski Związek Związków Sportowych udzielił zezwolenia śląskiemu okręgowemu zw. hokeja na lodzie na sprowadzenie jednej z najlepszych drużyn europejskich LTC Praha. — Ze względu jednak na to, że Czesi mają już za je wszystkie terminy do mistrzostw świata, przybędą do Katowic dopiero 15 lutego. Mecz hokejowy z udziałem LTC Praha będzie pierw-

szym nawiązaniem kontaktu sportowego po dłuższej przerwie między Polską i Czechosłowacją.

Katowicki „Dąb“ otrzymał od wiceministra Czechosłowacji praskiej „Sparty“ propozycję rozegrania meczu w Katowicach. „Dąb“ w tej sprawie jeszcze nie powziął decyzji, nie jest jednak wyłączone, że z tej oferty skorzysta.

TEATRY I KINA

REPERTUAR TEATRU MIEJSKIEGO
Sobota godz. 8 wiecz. „Baba-Dziwo“.

REPERTUAR KINOTEATROW
ADRIA: „Pieśń skazańców“ (Norman Foster) i „Dla kobiety“ (Glynnis Loy, Clark Gable).
APOLLO: „Cyganka“ (Rochelle Hudson, Robert Wilcox).
ATLANTIC: „Nancy Steele zginęła“ (Victor Mac Laglen, Peter Lorre) oraz „Gra życia“.
LOPP: „Lekarz czy przestępca“.
MUZEUM: „Łódź podwodna nr 9“ i „Promienie zagłady“.
PROMIEN: „Jezebel“ (Bette Davis).
SCALA: „Alibi“ (Eryk Stroheim, Louis Jouvet i Albert Prejean).
SWIT: „Zamknięty świat“ (S. Eilers, A. Shirley, L. Hayward).
SZTUKA: „Zbrodnia w Monte Carlo“ (Warner Oland, Virginia Field i Keye Luke).
UCIECHA: „Podejrzenie“ reż. James Whale.
WANDA: „Hotel w Tyrolu“ (Robert Joung, Frank Morgan i Florence Rice).

Przygotowania do wyborów w Nowym Sączu

W związku z wejściem w życie ustawy samorządowej nastąpi skrócenie kadencji Rady miejskiej w Nowym Sączu i już niebawem prze prowadzone zostaną nowe wybory do samorządu miejskiego.

Przygotowania są już w toku. Liczyć się należy, że w akcji wyborczej weźmie udział wiele ugrupowań dotychczas w Radzie miejskiej nie-reprezentowanych.

Także

Fred jest bardzo skąpy. Pewnego razu znalazł się na ulicy wraz z Ireną w czasie ulewnej deszczu. Irena pyta nieśmiało.

— Możemyśmy wstąpić do jakiejś kawiarni takby było przyjemnie siedzieć przy oknie i obserwować przez szyby jak deszcz pada.

— Słuchaj — przerywa jej Fred — to samo możemy mieć także, jak wejdziemy do łudki telefonicznej.